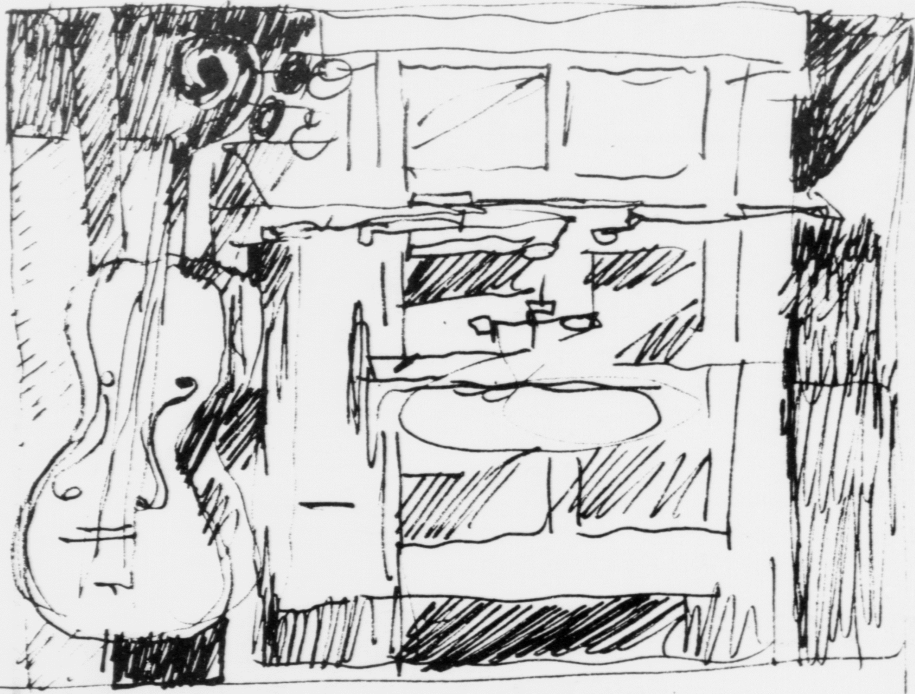

Góðu politikarar

Vísið royndar- musikk- skúlanum á rétta leið

«Hertil er at siga, at fyrra royndarskúlaárið, sum øllum kunnugt var vónaligt — og í ar gongst enn verri.» Úrskurður úr lesarabrávi í Dagblaðnum 22.4.1983 um ta musikundirvísing, sum Landskúlafyriritingin hevur skipað fyri.

Tað er trist at lesa hesa elegi (kærusongur) um hennara ódugnaskap og framtíð hennara sum ein snertilsperil. Sagt skal verða beinanvegin — hetta er besta tiltak, sum er gjørt innan hesa grein av tónleikalívi okkara, grundin er tann og sera einföld:

Fyrst nú hava bygdirnar høvi til at luttaka í hesum virkseminum. Av bygð skal lúraljóðið ljóða: Vit hava havt dugnaligar lærarar, sum ikki hava arbeitt undir bestu umstøðum — skattaviðurskiptini er eitt dømi — men

við einari hábærsligari framferð imóti næmingunum, kommunum og øðrum fólki, hevur eydnast teimum at visa a, at fólk uti á bygð kunnu eisini blása í «lúður» og fila eins væl sum í hovuðsstaði okkara — Tórshavnar Musikskúla.

So skal verða sagt ur Fuglafirði, at tað er ein svørt lygn, at royndartiltakið er vónaligt. Heitt verður á landsstýrið, lögtingsmenn og kommunupolitikkararnar: Vísið hesum tiltaki á rétta leið — lurtad ikki eftir, um talað verður imóti hesum tiltaki. Hava vit uti á bygð ikki eins goðan rætt til at luttaka í hesum virkseminum. Virksemin, sum Tórshavnar Musikskúli ikki hevur nátt enn — síðan 1942?

Stíllast ormur — ljótastur í djúpasta vatni, soleiðis dettur mær til,

núg, nú menn royna at spenna bein fyri Royndarskúlanum, hann ella teir, sum hava og eru fagurligir á at lita, seta fram hugsan sína, so tey, sum hava gingið til hetta spæl — eldri og yngri — skulu nú hava kopamerkið frá einum vini Tórshavnar Mu-

sikskúlan.

Til endans skal verða sagt, at Royndartiltakið eigur nú so nogvar goðar vinir, sum droyma fagrar dreymar um goð ár og goðar dagar hesum tiltaki viðvikjandi, tí tað hevur longu vist sína dygd.

Frits Johannesen

Gággur og bóltspæl

Sjálvt um «Sosialurin» er besta føroyska ávisin (tað skal ikki so nógv til) so kundi tilfarið verið eitt sindur meiri fjølbroytt. Eg haldi ikki, at meiri enn 10% av føroyingum eru áhugaði í bóltum, vaksið fólk rennir runt eftir í álvara.

Hóast tað er umleið ein triðingur av blaðnum bert fyri hesi spesiellu fólk.

Annar triðingur er bert fyri kapitalistar, lýsingar fyri handilsmanntættina.

Og tað er ikki langt frá, at restin av blaðnum fyll-

ist av gággu, sum einans kunnu gleða spesielt forelskaðar japsarar sum halda tað loysa seg at flyta gággur kring um klótuna, tá føroyingar kundu etið tær sjálvir.

Kanska fara vit í framtíðini at importera japsarar og eksportera føroyingar. Eina frysta gággu við japansu airlines fyri ein frystan datsum.

Nei, Jan, leita aðrar leiðir. Vit kundu jú eisini selt smokkuleggjar til Tahiti, ella alpuhúgvur til Paskaoyinna.

Hermes

Gevið tykkum far um r í bundnum navnordum

Mong orð verða ikki søgd soleiðis, sum tey verða skrivað, soleiðis er í so mongum málum og eisini í okkara máli.

Í bløðunum er nú ein villa komin í mong orð, tá ið tey eru bundin (í hvørfalli og í hvønnfalli) í fleirtali. Óbundin enda hesi orðini við **ar**, **ur** ella **ir**, t.d. hundar, skiparar, stevnur, vinir, bygdir. Bundin eiga hesi orðini at verða skrivað t.d. **hundarnir** — **hundarnar**; **skiparnir**, **skiparnar**; men í hesum ferum skriva summi bløð hundanir — hundanar; skiparnir, skipanar. Soleiðis er ikki rætt at skriva.

Í summum bygðum siga tey skipara, og í øðrum bygðum verður sagt skiparir. Tey ið hugsa um bendingina, skriva: **I okkara bygð eru fleiri skiparar.**

Hugsa vit um ávisar skiparar, so skriva vit skiparnir — skiparnir eru her, eg sá skiparnar. Orðið skiparnir er tvey orð sett saman, skiparar og hinir til skiparar(h)inir — skiparnir; hi fellur burtur.

Skiparnar sett saman soleiðis: skiparar og hinar til skiparnar; hi fellur burtur.

Vit hava sæð hetta orðið í bløðunum — systrarnar. Vit skriva og siga: Tær eru tvær systrar, og tá ið orðið er bundið, skriva vit báðar systrarnar, hóast vit siga systranar; aftur samansetingin systrar(h)inir — systrarnar.

Verjurnar áttu dystin, soleiðis stóð í einum blaði. Í blaðnum skuldi havt staðið: Verjurnar áttu dystin.

Leikarnir eru, soleiðis hevur eisini staðið skrivað. Har skuldi havt staðið: Leikarnir eru.

Tveir leikarar — báðir leikarnir

Tvær bygdir — báðar bygdirnar

Tveir hundar — báðir hundarnir

Tveir vinir — báðir vinirnir

Tvær villur — báðar villurnar

Flestu fólk siga tvey kvæðir, tvey eygur, og soleiðis er eisini loyvt at skriva hesi bæði orðini og orð teimum lík — eisini er loyvt at skriva tvey kvæði, tvey eygu.

Bundin eiga vit altíð at skriva tey soleiðis: Bæði kvæðini, bæði eyguni.

Fyri nøkrum árum síðani varð skrivað um arbeiðstíðina hjá lærarunum, tá skrivaði eitt blað **arbeiðstíð læranna**. Lærari eitur í hvørfalli í fleirtali, tá ið orðið er óbundið, **lærara**, og bundið eitur orðið **læraranna** — lærarathinna; hi felur burtur. Blandað koyrdi ra burtur úr orðinum lærara og skrivaði læra í staðin. Vit hava ikki rætt at skriva soleiðis.

Lær og læra eita bæði í hvørfalli í fleirtali bundin læranna; men lærari eitur í hvørfalli í fleirtali læraranna, tá ið orðið er bundið.

Sv.T.

Heldur tú ikki

sosialin